

Forfatter: Udrag fra Den Fremmede

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 203.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365687856/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

hvad der er mig Helligst og Høiest for denne og alle mulige Tilværelser» --

»Moderer dine Udtryk, min Datter!» -- afbrød Fadren hende med dæmpet Stemme -- »Hr. *Forestière* kunde jo efter saadanne overcévne Ytringer troes» --

»Ja lad ham kun troe, hvad jeg ikke længer vil fordølge, om saa hele Verden her var Vidne dertil!» -- vedblev den unge Pige med Begjæringens Mod, og hendes deilige sorte Øine funkede -- »Vi reise jo imorgen og see aldrig meer dette Vedægtes og Formaliteternes Rige. Hr. *Forestière* faaer jeg aldrig at see i denne Verden -- det veed jeg af hans bestemte Forsikkring -- hvorfor skulde jeg nu da ikke sige ham til Afsked, hvad han allerede maa have mærket og hvad jeg skal gjentage i det Øieblik, vi mødes Aasyn for Aasyn i Klarhedens og Sandhedens evige Rige? -- han er den eneste mandlige Aand, jeg føler mig evindeligt hændraget til i en aldeles sjælelig og uegennyttig Kjærlighed.» --

Saa vel *Vicomten* som den lærde *Dr. Carbone* saac forlegae ned for sig ved denne den unge begeistrede Piges ufordulgte Kjærlighedsrklæring. Hun slog selv de funkende Øine ned og var bleven blussende rød; men nu glemte de alle Tre alt Andet af Forbauselse over de Glædes- og Smertes-Udraab, de i den forunderligste Blanding horte bag Tappet.

»Jeg er det lykkeligste og dog det elendigste af alle Mennesker!» -- lod det med den Fremmedes Stemme: -- »den skønneste og ædleste Kvinde, jeg har set -- den eneste kvindelige Sjæl, som har kunnet elske mit Væsen, uden at see eller bekymre sig om min ydre Skikkelse -- hun skal være saa ulykkelig at skuffes af en Stemmes Klang eller af forgængelige, henfærende Ord, der dog kun ere Toner fra en skjult, uanskuelig Natur -- hun skal antage sin Sympathie med mine Meninger og Anskuelser for den evige Følelse, der kun virkelig kan blive til, hvor tvende Væsner staae heelt og klart for hinanden! -- Bedste, kjæreste *Sigora!* De har gjort mig uendelig lykkelig; men jeg kan ikke tænke mig denne Lyksalighed uden saa stor en Smerte, at jeg synes at opløses og forgaae derved. -- Kjære *Dr. Pirto!* tag det lille Blad, du vil finde paa min Pult i den tilbundne Mappe -- læs det for de Venner, jeg nu kan see ved mit Leie her i Mørket, skjønt jeg er skjult for deres Øine!»

Han taug. *Dr. Carbone* aabnede Mappen paa den lave Pult, frem-